

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Buitenlandse Zaken,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 8 oktober 2008 in zaak nr. 08/2533 in het geding tussen:

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 februari 2006 heeft de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van hierna: de vreemdeling om hem een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 14 januari 2008 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 oktober 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 november 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de uitleg die hij geeft aan artikel 3.75, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), dat gedurende de in die bepaling bedoelde periode van drie jaar maandelijks een inkomen ter hoogte van het toepasselijke normbedrag als bedoeld in artikel 21 van de Wet werk en bijstand (hierna: de Wwb) moet zijn verworven, niet als een redelijke wetsuitleg kan worden aangemerkt. Daartoe voert de minister aan dat in het licht van de samenhang tussen artikel 3.74, aanhef en onder a, van het Vb 2000 en artikel 21 van de Wwb moet worden aangenomen dat de middelen van bestaan iedere maand voldoende dienen te zijn en het, anders de rechtbank heeft geoordeeld, niet is toegestaan één of meer maanden waarin het inkomen onvoldoende is te verrekenen met één of meer maanden waarin het inkomen het normbedrag overschrijdt, zodanig dat per kwartaal of op jaarbasis het inkomen gemiddeld voldoende is.

2.1.1. Voor verblijf hier te lande van langer dan drie maanden heeft een vreemdeling een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 13 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Met het oog hierop pleegt een aanvraag om verlening van een mvv door de minister te worden getoetst aan dezelfde criteria als die, welke gelden voor de beoordeling van een aanvraag tot het verlenen van zodanige vergunning.

2.1.2. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Ingevolge artikel 3.22, eerste lid, aanhef en onder a, in samenhang met artikel 3.13, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging verleend, voor zover hier van belang, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven duurzaam en zelfstandig beschikt over een netto-inkomen als bedoeld in artikel 3.74, onder a.

Ingevolge artikel 3.74, aanhef en onder a, zijn de in artikel 16, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 bedoelde middelen van bestaan voldoende, indien het netto-inkomen gelijk is aan de bijstandsnormen als bedoeld in artikel 21 van de Wwb, voor de desbetreffende categorie alleenstaanden, alleenstaande ouders of echtparen en gezinnen, met inbegrip van vakantiegeld.

Ingevolge artikel 3.75, eerste lid, zijn de in artikel 16, eerste lid, aanhef onder c, van de Vw 2000 bedoelde middelen van bestaan duurzaam, indien zij nog één jaar beschikbaar zijn op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven.

Ingevolge artikel 3.75, derde lid, voor zover hier van belang, zijn, in afwijking van het eerste lid, middelen van bestaan verkregen uit arbeid in loondienst eveneens duurzaam, indien op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven gedurende een ononderbroken periode van drie jaren middelen van bestaan uit arbeid in loondienst zijn verworven en de middelen van bestaan gedurende nog zes maanden beschikbaar zijn.

2.1.3. In het besluit van 14 januari 2008, waarbij het besluit van 17 februari 2006 dat strekt tot afwijzing van de door de vreemdeling op 22 november 2005 bij de Nederlandse ambassade te Accra ingediende aanvraag om hem een mvv te verlenen ten behoeve van gezinshereniging met zijn moeder (hierna: referente) is gehandhaafd, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat referente en haar echtgenoot (hierna: referent) weliswaar beschikken over duurzame middelen van bestaan als bedoeld in artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000, doch dat de middelen van bestaan niet als voldoende kunnen worden aangemerkt omdat zij in december 2005 en februari 2006 minder bedroegen dan de normbedragen als bedoeld in artikel 21 van de Wwb.

2.1.4. De rechtbank heeft aan haar oordeel dat het besluit van 14 januari 2008, voor zover hier van belang, onzorgvuldig tot stand is gekomen en onvoldoende deugdelijk is gemotiveerd, ten grondslag gelegd dat de uitleg die de minister geeft aan artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000, dat gedurende de in die bepaling bedoelde periode van drie jaar maandelijks een inkomen ter hoogte van het toepasselijke normbedrag als

bedoeld in artikel 21 van de Wwb moet zijn verworven, niet als een redelijke wetsuitleg kan worden aangemerkt. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat naar aanleiding van de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2007 in zaak nr. 200701664/1 (www.raadvanstate.nl) artikel 3.75 van het Vb 2000 is gewijzigd en dat de uitleg van de minister niet valt terug te voeren op het toepasselijke in de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) opgenomen beleid dat ertoe strekt een oplossing voor de toenemende flexibilisering van de arbeidsmarkt te bieden.

2.1.5. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, kan voor haar oordeel geen steun worden gevonden in de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2007. In die uitspraak is overwogen dat de hoogte van het verworven inkomen niet bepalend is voor de duurzaamheid ervan, zodat een combinatie van gelijktijdig uit verschillende bronnen genoten inkomsten, mits die ieder voor zich duurzaam zijn, kan gelden als duurzame en voldoende middelen van bestaan. Een combinatie van gelijktijdig uit verschillende bronnen genoten inkomsten is thans niet aan de orde.

2.1.6. Ter zake van de toepassing van de artikelen 3.74 en 3.75 van het Vb 2000 is in het besluit van 14 januari 2008 verwezen naar het in onderdeel B1/4.3 van de Vc 2000 opgenomen beleid, zoals dat luidde ten tijde van belang.

Volgens onderdeel B1/4.3.2, dat handelt over de duurzaamheid van de middelen van bestaan als bedoeld in artikel 3.75 van het Vb 2000, dient, voor zover hier van belang, door de aanvrager of door degene bij wie verblijf wordt beoogd aantoonbaar reeds gedurende drie jaar onafgebroken te zijn gewerkt en in die gehele periode een inkomen uit arbeid in loondienst te zijn verworven dat ten minste gelijk is aan de toepasselijke bijstandsnorm in de zin van de Wwb.

De rechtbank heeft met juistheid vastgesteld dat – zij het na het besluit van 14 januari 2008 – die passage is aangepast in die zin dat het vereiste dat het inkomen uit arbeid in loondienst ten minste gelijk is aan de toepasselijke bijstandsnorm in de zin van de Wwb, is vervallen. De strekking van het beleid is evenwel in dit opzicht niet veranderd aangezien dit onderdeel van de Vc 2000, zoals gewijzigd met ingang van 11 mei 2008, vermeldt dat als duurzaam conform artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 wordt beschouwd het minimale bedrag uit arbeid in loondienst dat in de driejaarsperiode is verdiend en dat vervolgens moet worden getoetst of deze inkomsten ook als voldoende middelen van bestaan als bedoeld in artikel 3.74 van het Vb 2000 kunnen worden beschouwd.

Ingevolge artikel 3.74, aanhef en onder a, van het Vb 2000 zijn de in artikel 16, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 bedoelde middelen van bestaan voldoende, indien het netto-inkomen gelijk is aan de bijstandsnormen als bedoeld in artikel 21 van de Wwb. Deze bijstandsnormen zijn vastgesteld op bedragen per maand.

De uitleg die de minister in zijn besluit van 14 januari 2008 geeft aan artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 is derhalve, gelet op het voorgaande en anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, terug te voeren op het hiervoor weergegeven beleid.

Voor het oordeel dat dit beleid niet als een redelijke wetsuitleg kan worden aangemerkt, bestaat geen aanleiding. De tekst noch de strekking van artikel 3.75 van het Vb 2000 verzetten zich tegen de uitleg dat, in een geval als dit waarin de middelen van bestaan uitsluitend uit arbeid in loondienst zijn verworven, deze gedurende een ononderbroken periode van drie jaren voldoende moeten zijn als bedoeld in artikel 3.74 van het Vb 2000.

Het oordeel van de rechtbank, dat deze uitleg tot gevolg heeft dat in geval van flexibele arbeid, waarvoor kenmerkend is dat sprake is van een wisselende arbeidsomvang en daardoor wisselend inkomen, slechts onder uitzonderlijke omstandigheden aan het bepaalde in artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 zou kunnen worden voldaan, wat daarvan zij, kan niet tot de conclusie leiden dat de staatssecretaris niet in redelijkheid tot deze uitleg heeft kunnen komen.

Uit het voorgaande volgt dat de grieven slagen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 14 januari 2008 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.3. In beroep heeft de vreemdeling aangevoerd dat de omstandigheid dat de inkomsten van referenten slechts twee maanden minder bedroegen dan de normbedragen als bedoeld in artikel 21 van de Wwb, voor de minister aanleiding had moeten zijn om met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht af te wijken van het ter zake van artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 gevoerde beleid.

2.3.1. Hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd, heeft de minister niet hoeven aanmerken als een omstandigheid die niet geacht kan worden bij de vaststelling van het beleid te zijn betrokken en die tot afwijking van dat beleid zou kunnen nopen.

2.4. In beroep heeft de vreemdeling voorts aangevoerd dat het besluit van 14 januari 2008 het onmogelijk maakt om gezinsleven met referenten uit te oefenen en daarom in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

2.4.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM, voor zover thans van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.4.2. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 23 maart 2007 in zaak nr. 200607511/1, JV 2007/186)

wordt inmenging als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM in het algemeen aangenomen indien een verblijfstitel wordt ontnomen die de desbetreffende vreemdeling feitelijk tot uitoefening van zijn familie- of gezinsleven in Nederland in staat stelde.

Daarvan is in dit geval geen sprake.

2.4.3. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (onder meer het arrest van 18 maart 2003 in zaak nr. 59186/00, T.I. en W.S. Ebrahim tegen Nederland, JV 2003/203) dient bij de beoordeling van de vraag of artikel 8 van het EVRM in een bepaald geval de positieve verplichting met zich brengt een vreemdeling in staat te stellen tot familie- of gezinsleven in een bepaalde lidstaat, een "fair balance" te worden gevonden tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het betrokken algemeen belang van die lidstaat. Bij deze afweging komt de desbetreffende lidstaat een zekere beoordelingsruimte toe.

2.4.4. In beroep is in dit verband aangevoerd dat referenten al lange tijd in Nederland wonen, dat een zeer hechte band bestaat tussen de vreemdeling en referenten, dat betrokkenen al jaren bezig zijn om de overkomst van de vreemdeling te bewerkstelligen en dat de vreemdeling zijn studie heeft onderbroken in de hoop deze in Nederland te kunnen voortzetten. Voorts is aangevoerd dat het niet mogelijk is het gezinsleven voort te zetten in Ghana. Referent is Nederlander en verwerft hier zijn bestaansmiddelen tezamen met referente. Hij is niet anders dan voor vakantiedoeleinden in Ghana geweest en het is voor hem dan ook niet mogelijk om zijn leven in Nederland op te geven om het in Ghana voort te zetten. Bovendien zal hij als Nederlander niet ongestoord langdurig verblijf in Ghana kunnen krijgen. Ook voor referente, die al geruime tijd in Nederland verblijft, is terugkeer naar Ghana niet aan de orde.

2.4.5. In het besluit van 14 januari 2008 is vermeld dat referente sinds 4 augustus 2003 met een geldige verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in Nederland verblijft. Zij is Nederland ingereisd in het kader van gezinsvorming met als doel bij haar echtgenoot te verblijven. Referent wordt geacht een (sterke) band te hebben met het land van herkomst van referente, omdat hij en referente in 2000 naar Ghana zijn gereisd en zij daar een periode van drie jaar bij de familie van referente hebben verbleven. Voorts wordt aangenomen dat referent sterke banden heeft met Ghana omdat hij ten overstaan van een ambtelijke commissie op 17 april 2007 heeft verklaard dat hij en referente zich in Ghana willen vestigen indien de middelen toereikend zijn. Voorts is gebleken dat nog een aantal familieleden van referente woonachtig is in het land van herkomst, te weten twee dochters van referente, haar moeder, haar zus en haar broer. Verder is niet gebleken dat uit het huwelijk kinderen zijn geboren en evenmin dat sprake is van een bijzondere situatie van het gezin van referenten in Nederland.

2.4.6. Niet weersproken is dat referent tezamen met referente geruime tijd in Ghana heeft gewoond. Dat het voor hem niet mogelijk is om zijn leven in Nederland op te geven om het in Ghana voort te zetten wordt dan ook niet aannemelijk geacht. Voorts is niet gebleken van bijzondere belangen van de zijde van referenten om het gezinsleven in Nederland uit te oefenen. Gelet

hierop heeft de minister niet ten onrechte geen zodanig bijzondere feiten en omstandigheden aanwezig geacht, dat uit het recht op het respect voor het familie- of gezinsleven van de vreemdeling voor de minister de positieve verplichting voortvloeit om ten behoeve van de overkomst van de vreemdeling een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen.

2.5. Uit het voorgaande volgt dat het beroep tegen het besluit van 14 januari 2008 ongegrond is.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 8 oktober 2008 in zaak nr. 08/2533;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

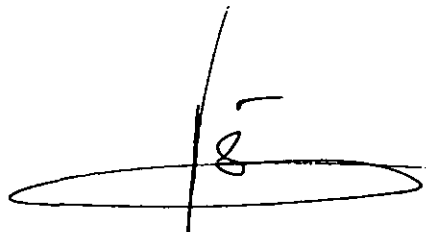
w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 juni 2009

210.
Verzonden: 23 juni 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
meervoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jo artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 08/2533

V-nr.:

inzake: geboren op van Ghanese nationaliteit, wonende te
eiser,
gemachtigde: mr. F. Kiliç, advocaat te Amsterdam,

tegen: de minister van Buitenlandse Zaken, verweerder,
gemachtigde: mr. J.M. Siedler, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

Op 22 november 2005 heeft eiser bij de Nederlandse ambassade te een aanvraag ingediend om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met het oog op verblijf bij zijn moeder, en zijn stiefvader, (referenten). Bij besluit van 17 februari 2006 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Het daartegen door eiser gemaakte bezwaar is bij besluit van 3 juli 2006 ongegrond verklaard. Dit besluit is op 24 oktober 2006 ingetrokken, waarna verweerder op 16 mei 2007 het bezwaar opnieuw ongegrond heeft verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 27 november 2007 (AWB 07/22053) gegrond verklaard. Bij besluit van 14 januari 2008 heeft verweerder wederom het bezwaar ongegrond verklaard. Bij beroepsschrift van 21 januari 2008 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Na sluiting van de behandeling van eisers zaak door de enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken ter zitting van 3 juni 2008 heeft de rechtbank aanleiding gezien het onderzoek te heropenen en de zaak te verwijzen naar een meervoudige kamer.

Het onderzoek ter zitting is op 14 augustus 2008 hervat in aanwezigheid van eisers gemachtigde, eisers stiefvader, en de gemachtigde van verweerder.

II. OVERWEGINGEN

1. Een aanvraag tot het verlenen van een mvv wordt getoetst aan dezelfde criteria als die gelden bij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000.

2. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

2.1 Ingevolge artikel 3.22, eerste lid, onder a, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 wordt de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 3.13, eerste lid, van het Vb 2000 verleend indien de

hoofdpersoon duurzaam en zelfstandig beschikt over een netto-inkomen als bedoeld in artikel 3.74, onder a, van het Vb 2000.

2.2 Ingevolge artikel 3.74, aanhef en onder a, van het Vb 2000 zijn de in artikel 16, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 bedoelde middelen voldoende, indien het netto-inkomen gelijk is aan de bijstandsnormen als bedoeld in artikel 21 van de Wet werk en bijstand (Wwb), voor de desbetreffende categorie alleenstaanden, alleenstaande ouders of echtparen en gezinnen, met inbegrip van vakantiegeld.

2.3 Ingevolge artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 zijn - voor zover hier van belang - middelen van bestaan verkregen uit arbeid in loondienst eveneens duurzaam, indien op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven gedurende een ononderbroken periode van drie jaren middelen van bestaan uit arbeid in loondienst zijn verworven en de middelen van bestaan gedurende nog zes maanden beschikbaar zijn.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit - kort weergegeven en voor zover hier van belang - op het standpunt gesteld dat eiser niet voor de gevraagde mvv in aanmerking komt. Daartoe heeft verweerder overwogen dat, voor zover getoetst wordt aan het gezinsherenigingsbeleid voor minderjarigen, niet is gebleken dat referent en referente aan het middelenvereiste voldoen. Bij toetsing aan de uitzonderingsregeling, zoals bedoeld in artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000, kunnen de middelen van referenten gedurende de hier bedoelde driejaarsperiode weliswaar worden aangemerkt als duurzaam, maar deze zijn niet voldoende. Gebleken is immers dat referenten in de driejaarsperiode gedurende twee maanden, te weten december 2005 en februari 2006, geen gezamenlijk inkomen hebben verworven dat tenminste gelijk is aan de Wwb-norm van € 1098,57 exclusief vakantietoeslag, aldus verweerder.

4. Eiser heeft - kort weergegeven en voor zover hier van belang - in beroep aangevoerd dat hij zich niet met verweerders standpunt kan verenigen. Volgens eiser geeft verweerder, door vast te houden aan de eis dat de middelen van bestaan iedere maand gedurende de periode van drie jaar voldoende moeten zijn geweest, een onredelijke uitleg aan artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000. Deze wetsuitleg maakt het immers onmogelijk om een maand, waarin onvoldoende inkomen is verworven, per kwartaal of op jaarbasis te compenseren. In dit verband heeft eiser verwezen naar de uitspraak van 26 juni 2006 (AWB 05/58051) van deze rechtbank en zittingsplaats. Voorts heeft verweerder volgens eiser nagelaten te motiveren waarom hij deze bepaling, in weerwil van de onlangs gewijzigde tekst daarvan, op deze wijze blijft interpreteren. Verweerder is daarmee, aldus eiser, voorbij gegaan aan de aan hem door de rechtbank gegeven opdracht in de uitspraak van 27 november 2007, die eerder in de onderhavige procedure is gedaan.

5. Niet in geschil is dat referenten in de driejaarsperiode gedurende twee maanden, te weten in december 2005 en februari 2006, geen gezamenlijk inkomen hebben verworven dat tenminste gelijk is aan de Wwb-norm van € 1098,57. Het geschil spitst zich toe op de vraag of, indien over de gehele periode van drie jaar als bedoeld in artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 gemiddeld een inkomen is verworven dat gelijk is aan die norm, voldaan is aan het vereiste dat referenten beschikken over een netto-inkomen als bedoeld in artikel 3.74, aanhef en onder a, van het Vb 2000.

6. Evenmin is in geschil dat uit de tekst van artikel 3.74, aanhef en onder a, van het Vb 2000 niet valt af te leiden dat het netto-inkomen maandelijks gelijk dient te zijn aan de bijstandsnormen als bedoeld in artikel 21 van de Wwb. Verweerder heeft zich echter in het verweerschrift en ter zitting op het standpunt gesteld dat uit artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 volgt dat de middelen van bestaan gedurende een ononderbroken periode van drie jaren voldoende dienen te zijn. Ook heeft verweerder verwezen naar paragraaf B1/4.3.2 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000 waarin - voor zover hier van belang - ten aanzien van het vereiste van de duurzaamheid van de middelen van bestaan is vermeld dat in geval van gezinshereniging aantoonbaar reeds gedurende drie jaar

onafgebroken moet zijn gewerkt en in die *gehele* periode een inkomen uit arbeid moet zijn verworven dat ten minste gelijk is aan de toepasselijke norm voor echtparen.

7. De rechtbank overweegt in dat verband als volgt.

7.1 Voorheen luidde de tekst van artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 - zover hier van belang - als volgt: "In afwijking van het eerste lid, zijn middelen van bestaan verkregen uit arbeid in loondienst eveneens duurzaam, indien op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven gedurende een ononderbroken periode van drie jaren *voldoende* middelen van bestaan uit arbeid in loondienst zijn verworven en de middelen van bestaan gedurende nog zes maanden beschikbaar zijn". Met ingang van 30 oktober 2007 (Staatsblad 2007, 436) is artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 in die zin gewijzigd dat het woord "voldoende" is komen te vervallen. Uit de Nota van Toelichting blijkt dat met deze wijziging, in navolging van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 13 juli 2007 (JV 2007, 416), is beoogd ten aanzien van de middelen van bestaan een duidelijker onderscheid te maken tussen de zelfstandigheid, de duurzaamheid en de hoogte van die middelen.

7.2 De AbRS heeft in de hiervoor bedoelde uitspraak onder meer overwogen dat de wetgever in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ten aanzien van middelen van bestaan een onderscheid heeft gemaakt tussen de zelfstandigheid, de duurzaamheid en de hoogte ervan. Het vereiste van zelfstandigheid heeft, mede gelet op het bepaalde in artikel 3.73 van het Vb 2000, betrekking op de bron waaruit die middelen worden verworven. Het vereiste van duurzaamheid heeft, mede gelet op het bepaalde in artikel 3.75 van het Vb 2000, betrekking op de beschikbaarheid van die middelen gedurende een vastgestelde periode. Daarnaast is vereist dat de middelen van bestaan, mede gelet op het bepaalde in artikel 3.74 van het Vb 2000, van voldoende hoogte zijn. Hieruit volgt, aldus de AbRS, dat de duurzaamheid van de middelen van bestaan dient te worden onderscheiden van de hoogte ervan, nu dit twee onderscheiden vereisten betreft.

7.3 De rechtbank vindt in hetgeen in rechtsoverweging 7.1 en 7.2 is overwogen, steun voor haar oordeel dat de uitleg die verweerder aan deze bepaling geeft, namelijk dat daaruit volgt dat gedurende de driejaarsperiode maandelijks inkomsten ter hoogte van het Wwb-normbedrag moeten zijn verworven, niet als een redelijke wetsuitleg kan worden aangemerkt.

7.4 In de eerste plaats acht de rechtbank daarbij van belang dat met de wijziging in artikel 3.75 van het Vb 2000 is beoogd om de koppeling los te laten tussen het vereiste dat in een ononderbroken periode van drie jaar middelen van bestaan worden verworven en het vereiste dat de middelen van bestaan gedurende die periode voldoende moeten zijn geweest. Uit de letterlijke tekst van die bepaling valt nu, anders dan verweerder stelt, nog slechts af te leiden dat er gedurende een ononderbroken periode van drie jaar middelen van bestaan uit arbeid in loondienst moeten zijn verworven.

7.5 Verder acht de rechtbank daarbij van belang dat de uitleg die verweerder aan deze bepaling geeft niet is neergelegd in het beleid met betrekking tot het vereiste van voldoende middelen van bestaan, zoals dat is neergelegd in paragraaf B1/4.3.3. van de Vc 2000. Verweerder heeft ter zitting verwezen naar paragraaf B1/4.3.2 van de Vc 2000. Nog daargelaten echter dat die paragraaf betrekking heeft op het beleid dat verweerder voert met betrekking tot het vereiste van de duurzaamheid van de middelen van bestaan, kan daaruit evenmin worden afgeleid dat gedurende de driejaarsperiode maandelijks een inkomen ter hoogte van het Wwb-normbedrag moet zijn verworven. Daarin is immers slechts vermeld dat over de gehele periode een inkomen moet zijn verworven ter hoogte van dat normbedrag en daaruit volgt naar het oordeel van de rechtbank niet dat dit inkomen niet gemiddeld zou kunnen worden over die periode.

7.6 Verweerders interpretatie van artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 heeft verder tot gevolg dat

in geval van flexibele arbeid, zoals in het onderhavige geval, waarvoor kenmerkend is dat sprake is van een wisselende arbeidsomvang en daardoor een wisselend inkomen, slechts onder uitzonderlijke omstandigheden zou kunnen worden voldaan aan het bepaalde in artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000. Deze wetsuitleg van verweerder maakt het immers voor de betrokken vreemdeling onmogelijk om een maand, waarin onvoldoende inkomen is verworven, per kwartaal of op jaarbasis te compenseren. Kortdurende perioden, bijvoorbeeld in verband met vakantie, waarin geen arbeid wordt verricht dan wel kortdurende perioden waarin slechts het minimum aantal uren wordt gewerkt, zullen dan tot gevolg hebben dat, hoewel het inkomen op kwartaal- dan wel op jaarbasis gedurende de drie relevante toetsingsjaren voldoende is, de uitzonderingsbepaling van artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 geen toepassing vindt. De consequentie hiervan is dat juist diegenen voor wie de uitzonderingsregeling in het leven is geroepen, daarop geen beroep zullen kunnen doen. De rechtbank verwijst in dit verband naar de tekst van paragraaf B1/4.3.2 van de Vc 2000:

“In verband met de flexibilisering van de arbeidsmarkt wordt door werkgevers steeds meer gebruik gemaakt van kortdurende en flexibele arbeidsovereenkomsten. Hierdoor worden minder arbeidsovereenkomsten met de minimale duur van één jaar afgesloten. Met het oog op deze ontwikkeling is in het Vb 2000 een uitzonderingsregel getroffen ten aanzien van de duurzaamheid van de middelen van bestaan. Beschikt de aanvrager of degene bij wie verblijf wordt beoogd niet over inkomsten die op het moment van de aanvraag, het beslismoment, of op enig tussenliggend moment nog voor een jaar beschikbaar zijn, of is er sprake van een flexibele arbeidsovereenkomst, dan wordt aan de hand van het arbeidsverleden vastgesteld of de duurzaamheid van de inkomsten voor de toekomst is gegarandeerd.

Oproep- of afroepcontracten, nul-urencontracten, min/max-contracten, uitzendwerk, losse dienstverbanden, seizoenswerk, voorovereenkomsten, en overeenkomsten met uitgestelde prestatieplicht worden wel ‘flexibele arbeidsovereenkomsten’ genoemd. Als sprake is van arbeid voor een uitzendbureau, wordt aangenomen dat sprake is van flexibele arbeid als hier bedoeld, tenzij uit de overgelegde bescheiden uitdrukkelijk anders blijkt.”

8. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de in het bestreden besluit neergelegde overweging van verweerder, dat de middelen van bestaan van referenten op grond van het bepaalde in artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 niet als voldoende kunnen worden aangemerkt, geen stand kan houden. Het bestreden besluit is op dit onderdeel dan ook onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen en onvoldoende deugdelijk gemotiveerd.

9. Het beroep van eiser is reeds hierom gegrond en het bestreden besluit zal worden vernietigd wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Awb.

10. Hetgeen overigens door eiser in beroep naar voren is gebracht behoeft derhalve geen bespreking meer.

11. De rechtbank ziet in hetgeen hiervoor is overwogen aanleiding om verweerder als in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn begroot op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier van de rechtbank.

12. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb wijst de rechtbank de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht.

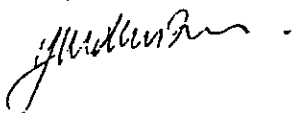
III. BESLISSING

De rechtbank

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,-- (zegge: zeshonderd en vierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier;
5. wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 143,-- (zegge: honderd en drieënveertig euro).

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.C.M. van Emmerik, voorzitter, en mrs. M.J. Diemer en C.I.H. Kerstens-Fockens, rechters, in tegenwoordigheid van drs. Y.H.F. van Veldhuizen, griffier, en uitgesproken in het openbaar op 8 oktober 2008.

De griffier,

De voorzitter,

Afschrift verzonden op:

08 OKT. 2008

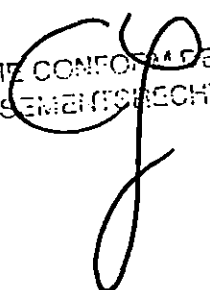
Conc: Yve

Coll: ST

D:B

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSGERECHTBANK TE AMSTERDAM

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
BESLUITEN	
05 NOV 2008	
ZAVER	8888
NAME	
GEWONE DEEL	PARL

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

(Bezuidenhoutseweg 67, 2594 AC Den Haag),

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag).

tegen

wonende te Ghana,

v e r w e e r d e r,

gemachtigde: mevrouw mr. F. Kilig,

wonende te Amsterdam

(Westermarkt 2a, 1016 DK Amsterdam).

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de minister, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 8 oktober 2008, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 08/2533).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 21 januari 2008 gegrond verklaard, is het besluit van 14 januari 2008 vernietigd, is bepaald dat de minister binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van de uitspraak en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 Bij beschikking van 14 januari 2008 is het bezwaar gericht tegen de beschikking van 17 februari 2006 waarbij de aanvraag tot verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) is afgewezen, (wederom) ongegrond verklaard.
- 1.4 De Minister kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De minister zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 In rov. 7.6 gaat de rechtbank in op de in het verweerschrift en ter zitting gegeven interpretatie van artikel 3.75, lid 3 Vb 2000 ter zake van – kort gezegd – de vraag welke eisen aan de hoogte van de middelen van bestaan kunnen worden gesteld, indien die middelen duurzaam zijn te achten in de zin van artikel 3.75, lid 3 Vb 2000. Het standpunt van de rechtbank komt er – kort gezegd – op neer dat, in geval van flexibele arbeid, zoals in het onderhavige geval, waarvoor – aldus de rechtbank – kenmerkend is dat sprake is van een wisselende arbeidsomvang en daardoor een wisselend inkomen, slechts onder uitzonderlijke omstandigheden zou kunnen worden voldaan aan het bepaalde in artikel 3.75, lid 3 Vb 2000. De rechtbank constateert dat de uitleg van de minister maakt dat het voor de vreemdeling die het aangaat onmogelijk is om een maand waarin onvoldoende inkomen is verworven, per kwartaal of op jaarbasis te compenseren. Kortdurende perioden, bijvoorbeeld in verband met vakantie, waarin geen arbeid wordt verricht dan wel kortdurende perioden waarin slechts het minimum aantal uren wordt gewerkt, zullen dan tot gevolg hebben dat, hoewel het inkomen op kwartaal- dan wel op jaarbasis gedurende de drie relevante toetsingsjaren voldoende is, de uitzonderingsbepaling van artikel 3.75 derde lid geen toepassing vindt. De rechtbank constateert dat de consequentie daarvan is dat juist diegenen voor wie de uitzonderingsregeling in het leven is geroepen, daarop geen beroep zullen kunnen doen, in welk verband de rechtbank verwijst naar de passage in

de Vreemdelingencirculaire onder B1/4.3.2 Vc 2000. Voor zover de rechtbank met deze overweging heeft willen aangeven dat ook in de situatie waarin in het licht van artikel 3.75 lid 3 Vb 2000 moet worden aangenomen dat de middelen duurzaam zijn, niet mag worden verlangd dat de middelen voldoende zijn in die zin dat iedere maand wordt voldaan aan de norm ten aanzien van de hoogte van de middelen, is deze opvatting van de rechtbank onjuist, althans kan deze opvatting van de rechtbank niet tot de conclusie leiden dat de bestreden beschikking van 14 januari 2008 op een ondeugdelijke grondslag berust.

2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 8:

“De rechtbank is dan ook van oordeel dat de in het bestreden besluit neergelegde overweging van verweerder, dat de middelen van bestaan van referenten op grond van het bepaalde in artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 niet als voldoende kunnen worden aangemerkt, geen stand kan houden. Het betreden besluit is op dit onderdeel dan ook onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen en onvoldoende deugdelijk gemotiveerd.

2.3 Gegrondbevinding van de bezwaren van de minister vities ook hetgeen is overwogen in de rov.'s 9, 11 en 12.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1 In de bestreden uitspraak wordt veel aandacht besteed aan artikel 3.75, lid 3 Vb 2000. Hoewel dit in het licht van het verweerschrift en het kennelijk ter zitting ingenomen standpunt niet onbegrijpelijk is, wordt aldus geen recht gedaan aan het bestreden besluit. De vraag of de middelen van bestaan naar nationaal recht voldoende zijn wordt (thans) beheerst door artikel 3.74 Vb 2000. De rechtbank heeft dit miskend.
- 3.2 In het bestreden besluit is ingegaan op de vraag wanneer inkomsten als duurzaam kunnen worden aangemerkt. In dat verband is verwezen naar het ten tijde van het nemen van het besluit in de Vreemdelingencirculaire opgenomen beleid ten aanzien van de vraag wanneer inkomsten uit arbeid, indien de arbeidsovereenkomst binnen een jaar nadat de aanvraag is ontvangen eindigt, toch bij uitzondering als duurzaam kunnen worden aangemerkt. In de toen geldende passage van de circulaire is in dit kader nog verwezen naar de voorwaarde dat in de gehele periode een inkomen uit arbeid in loondienst is verworven dat ten minste gelijk is aan de toepasselijke bijstandsnorm in de zin van de Wwb.
- 3.3 De verwijzing naar die desbetreffende passage staat op gespannen voet met het Besluit van 30 oktober 2007, houdende wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Stb 2007, 436). In artikel 1, onderdeel C van dit Besluit is bepaald dat in artikel 3.75, derde lid, Vb 2000 het woord “voldoende” vervalt. In de toelichting op dit onderdeel

van het besluit is vermeld dat met het vervallen van het woord "voldoende" in het derde lid van artikel 3.75 Vb 2000 in navolging van uw uitspraak van 13 juli 2007 (JV 2007, 416) ten aanzien van de middelen van bestaan een duidelijker onderscheid wordt gemaakt tussen de zelfstandigheid, duurzaamheid en hoogte van die middelen.

- 3.4 Eerst bij Wbv 2008/14, in werking getreden op 11 mei 2008, derhalve na het bestreden besluit en nadat verweer was gevoerd, is de eerder bedoelde passage in de Vreemdelingencirculaire aangepast in die zin dat de inkomsten uit arbeid (inclusief werk verricht op basis van een flexibele arbeidsovereenkomst), in afwijking van de hoofdregel, als duurzaam kunnen worden aangemerkt indien ten tijde van de aanvraag, of het tijdstip waarop de beschikking wordt genomen, dan wel op enig moment tussen beide tijdstippen, door de aanvrager of degene bij wie verblijf wordt beoogd aantoonbaar reeds gedurende drie jaar onafgebroken (al dan niet op basis van overeenkomsten met bepaalde duur) is gewerkt en deze inkomsten uit arbeid voor nog minimaal zes maanden beschikbaar zijn. In het licht en ten gevolge van de wijziging van het Vreemdelingenbesluit is bij dit Wbv derhalve de verwijzing naar de hoogte van de middelen in het kader van het duurzaamheidsvereiste vervallen.

De wijziging van het Vreemdelingenbesluit en de Vreemdelingencirculaire is terug te voeren op een tweetal uitspraken van uw Afdeling, te weten de uitspraak van 18 januari 2006 (JV 2006, 103) en met name de uitspraak van 13 juli 2007 (JV 2007, 416). In laatstgenoemde uitspraak is in rov. 2.6. overwogen:

"De wetgever heeft in voormeld artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000, voor zover thans van belang, ten aanzien van middelen van bestaan onderscheid gemaakt tussen de zelfstandigheid, de duurzaamheid en de hoogte ervan. Het vereiste van zelfstandigheid heeft, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 3.73 van het Vb 2000, betrekking op de bron waaruit de middelen worden verworven. Het vereiste van duurzaamheid heeft, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 3.75 van het Vb 2000, betrekking op de beschikbaarheid van die middelen gedurende een vastgestelde periode. Daarnaast is vereist dat de middelen van bestaan, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 3.74 van het Vb 2000, van voldoende hoogte zijn. Uit het voorgaande volgt dat de duurzaamheid van de middelen van bestaan dient te worden onderscheiden van de hoogte ervan, nu dit twee onderscheiden vereisten betreft. Door te overwegen dat de inkomsten uit arbeid in loondienst van referent, gelet op artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000, niet duurzaam zijn, omdat hij niet gedurende zijn ononderbroken arbeidsverleden van drie jaar voortdurend een inkomen uit arbeid heeft verworven dat ten minste gelijk is aan 120% van het minimumloon, heeft de minister het vorenstaande niet onderkend."

Deze overweging heeft verbazing gewekt. Indien wordt beslist dat, als aan bepaalde voorwaarden is voldaan, ook bij kortere contracten er van uit kan worden gegaan dat aan het duurzaamheidsvereiste is voldaan, valt niet in te zien dat bij die voorwaarden niet tevens de hoogte van die middelen over de in acht te nemen periode een rol zou kunnen spelen. Met andere woorden: de

bereidheid bestond af te wijken van het normale duurzaamheidsvereiste mits men gedurende drie jaar onafgebroken heeft gewerkt, de inkomsten voor nog minimaal zes maanden beschikbaar waren en was gebleken dat die middelen over de gehele periode voldoende waren geweest. De grondgedachte achter de vroegere regelgeving was dat, als aan eerder genoemde voorwaarden was voldaan, zou worden aangenomen dat de middelen ook duurzaam waren, ook al waren ze dat stikt genomen niet. Dat de materiële wetgever die voorwaarden niet zou hebben mogen stellen, valt niet zonder meer in te zien. Wat daarvan zij, de materiële wetgever heeft uw jurisprudentie ter zake gevolgd, waardoor in het kader van de vraag of bij uitzondering toch moet worden aangenomen dat de middelen duurzaam zijn, de hoogte van die middelen geen rol meer speelt.

- 3.5 Blijkens het bestreden besluit is er, gelet op de gegevens en bescheiden die reeds eerder in de procedure zijn overgelegd, alsmede de inkomensbescheiden die aanvullend bij brief van 2 mei 2007 zijn overgelegd, onder verwijzing naar uw uitspraak van 13 juli 2007, vanuit gegaan dat het inkomen van referent als duurzaam kan worden aangemerkt. Vervolgens echter is aan de orde gesteld de vraag of de duurzame middelen ook als voldoende kunnen worden aangemerkt, welke vraag ontkennend is beantwoord. In het licht van eerder bedoelde jurisprudentie van uw Afdeling wordt het antwoord op die vraag beheerst door artikel 3.74 Vb 2000. De rechtbank heeft dat – zoals gezegd – miskend. De overweging van de rechtbank dat de in het bestreden besluit neergelegde overweging van de minister dat de middelen van bestaan van referenten op grond van het bepaalde in artikel 3.75, lid 3, Vb 2000 niet als voldoende kunnen worden aangemerkt is niet terug te voeren op een concrete overweging in het bestreden besluit en derhalve in het licht van het besluit onjuist.
- 3.6 In rov. 6 stelt de rechtbank dat niet in geschil is dat uit de tekst van artikel 3.74, aanhef en onder a Vb 2000 niet valt af te leiden dat het netto-inkomen maandelijks gelijk dient te zijn aan de bijstandsnorm als bedoeld in artikel 21 van de Wwb. Op zichzelf is juist dat de letterlijke tekst inderdaad die duidelijkheid niet verschaft. In het licht echter van de samenhang tussen artikel 3.74, aanhef en onder a Vb 2000 en artikel 21 van de Wwb moet worden aangenomen dat het wel degelijk gaat om de vraag of maandelijks over voldoende middelen van bestaan wordt beschikt. In artikel 21 Wwb immers wordt een norm per kalendermaand genoemd. Dat is de norm waarnaar in artikel 3.74, aanhef en onder a Vb 2000 wordt verwezen. Als die norm niet wordt gehaald, zijn de middelen niet als voldoende aan te merken. In het licht hiervan is in het bestreden besluit derhalve met recht geconcludeerd dat de middelen weliswaar duurzaam zijn, maar niet voldoende. Immers, vast staat dat over de desbetreffende periode de middelen per maand niet steeds voldoende zijn geweest.
- 3.7 In rov. 7.6 geeft de rechtbank als het ware beleidsmatige beschouwingen op grond waarvan vraagtekens lijken te worden geplaatst bij het uitgangspunt dat per maand sprake moet zijn van voldoende middelen van bestaan. Dit uitgangspunt is overigens

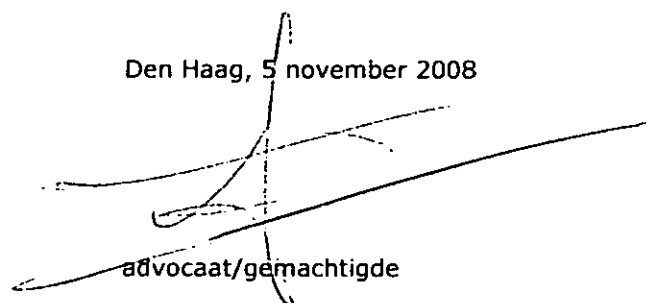
ten aanzien van de normale situatie – een arbeidsovereenkomst voor nog ten minste een jaar – nooit ter discussie gesteld. Steeds is aangenomen dat moet blijken dat de middelen per maand voldoende zijn en dat niet tot uitgangspunt kan worden genomen dat de totale middelen over een periode moeten worden opgeteld en vervolgens door het aantal maanden moet worden gedeeld ter beoordeling van de vraag of per maand voldoende middelen worden gegenereerd. Indien in geval van flexwerk zou moeten worden geconcludeerd dat wel naar het gemiddelde moet worden gekeken, zou ook dit algemene uitgangspunt onder druk komen, hetgeen in het kader van het middelenvereiste onwenselijk is. Bij het ontwikkelen van gedachten met betrekking tot de vraag wanneer, ondanks het feit dat niet over een arbeidscontract wordt beschikt voor nog ten minste een jaar, toch moet worden aangenomen dat middelen kunnen worden meegeteld heeft, zoals uit het voorgaande blijkt, een rol gespeeld dat de bereidheid een uitzondering te maken bestond mits die middelen ook voldoende waren. Nu de vraag of de middelen voldoende zijn naar de huidige stand van de regelgeving wordt beheerst door artikel 3.74 Vb 2000 en er in dat kader geen enkele grond is voor de gedachte dat de middelen over een langere periode zouden moeten worden opgeteld en vervolgens gedeeld door het aantal maanden heeft de rechtbank ten onrechte bij haar oordeel hetgeen in rov. 7.6 is overwogen laten meewegen. Het is in beginsel aan de (materiële) wetgever te bepalen hoe ruim de uitzondering moet zijn.

- 3.8 De conclusie is dat in het bestreden besluit wel degelijk tot uitgangspunt is genomen dat de middelen duurzaam zijn, zodat artikel 3.75 lid 3 Vb 2000 in feite niet meer aan de orde was, terwijl vervolgens over de hoogte van de middelen is gesproken en is geconcludeerd dat de middelen niet voldoende zijn. De vraag of de middelen voldoende zijn wordt naar de huidige stand van het recht beheerst door artikel 3.74 Vb 2000. In het licht van dit artikel kan niet worden gesteld dat de minister niet heeft mogen concluderen dat de middelen over de relevante periode niet (steeds) voldoende zijn geweest.

4 Conclusie

- 4.1 In het licht van het voorgaande is de minister van oordeel dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het inleidende beroep, althans tot terugverwijzing naar de rechtbank.

Den Haag, 5 november 2008

advocaat/gemachtigde

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 03
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009957
referentie	IND-0505.09.3901